

teresser, vilde Udfaldet sikkert være blevet et andet. At det gik, som det gik, er ikke vor Skyld, det er Venstre og Regeringen selv, der bære Skylden derfor.

At der ikke bestaar noget Samarbejde og heller ikke vil komme til at bestaa noget Samarbejde mellem Højre og os, fremgaar tillige af den Maade, hvorpaa Venstre angribes, og af de Grunde, hvorfor man angriber det. Det vil da straks ses, at de Grunde, vi have til at angribe Venstreregeringen, ere stik modsatte af de Grunde, Højre har, og naar Grundene ere modsatte, kan man dog ikke forudsætte, at der her skulde være lagt nogen Plan om i Fællesskab at gaa mod Regeringspartiet. Naar Højre saaledes angriber Regeringen for Skattelovene, vil man ved at undersøge Sagen en lille Smule se, at Højre aldeles ingen Grund har til at angribe Regeringen derfor. Thi Grundlaget for de Skattelove, vi have faaet gennemførte, er Højres eget Grundlag. Det var det Grundlag, som blev lagt i Landstinget i 1901, da Højre kom med sit bekendte Forslag om en Ejendomsskyld for at spænde Ben for de Forslag, der vare fremsatte af Skattekommissionen og vedtagne her i Tinget. De Skattelove, som Højre forelagde, og som afgive Grundlag for de Skattelove, som nu ere vedtagne, vare endnu mere reaktionære, vare i endnu højere Grad Klasselove, vare endnu mere agrariske, end de Love, der nu ere gennemførte. Altsaa, naar Højre angriber Skattelovene, er det ikke af de Grunde, vi have til at angribe dem. Det er, fordi de ikke ere reaktionære nok, de give ikke nok i Posen til de store Godsejere og navnlig til Bykapitalisterne. Det er det, Højre er gnaven over. Men vi have ganske andre Grunde til at angribe Skattelovene. Vi angribe dem for det første, fordi man gik fra Skattekommissionens Grundlag over til Højres Grundlag og sluttede en Overenskomst med en Del af Højre i Landstinget, de frikonservative, om, hvad Skattelovene skulde indeholde, saa at da Skattelovene kom her ned i Folketinget, var det ikke muligt at faa foretaget den mindste Forandring i dem. Det have vi hidtil angrebet Venstre for, og det ville vi fremdeles gøre, thi det er en Fremgangsmaade, som er aldeles utilladelig i et saa vigtigt Spørgsmaal som Skattelovene. Vi have dernæst angrebet Venstre, fordi det ved disse Aftaler med de frikonservative indskrænkede den stigende Skala, som Skattekommissionen havde

foreslaaet. Denne stigende Skala var ikke saa fri som den, man nu har ude omkring i Købstæderne og paa Landet. Men man kunde godt gaa med til en Ordning paa dette Omraade, og vi havde sluttet os til Skattekommissionen i saa Henseende. Men saa gik Venstre sammen med de frikonservative, en Del af Højre, og indskrænkede den stigende Skala, og derved gjorde man Skattelovene ringere for den store ubemidlede Del af Befolkningen, ringere i den Forstand, at de bleve mere trykkende for den store ubemidlede Befolkning. Det have vi angrebet Venstre for, og det ville vi blive ved at angribe det for.

Naar saa fremdeles den højtærede Indenrigsminister i sit Cirkulære slaar en Streg over en af Lovens allervigtigste Bestemmelser; nemlig den Bestemmelse, der sikrer den almindelige Valgret ude omkring i Købstad- og Landkommunerne, den Bestemmelse, der siger, at Skatteydelsen maa ingen Sinde helt bortfalde, og vil sætte et Minimum, som gør det muligt for reaktionære Byraad og Sogneraad at stryge en hel Del Vælgere under Paaskud af, at de ingen Skatteevne have, saa er det en Omgang med disse Skattelove, som vi ikke noksom kunne angribe og ikke noksom kunne protestere imod. Men man vil forgæves lede i Højrebladene og blandt Højres Udtalelser efter noget, der peger i den Retning. Det har Højre ikke anket over, tværtimod, Højre er sikkert glad ved, at man fra Venstres Side har taget de Skridt, jeg her har nævnt, og som altsaa gaa i modsat Retning af den, vi Socialdemokrater ønske at arbejde i.

Der er desuden en hel Del andre Ting, som for øvrigt ere fremdragne under denne Debat, og som jeg kun ganske kortelig skal berøre. Naar saaledes den højtærede Kultusminister i sin Tale i Ringkøbing vil paastaa, at vi have naaet den Nedsættelse i Militærudgifterne, som Venstre har paa sit Program og har tilsigtet, ville vi protestere derimod. De Militærudgifter, vi nu have, ere saa høje, at dem kunne vi paa ingen mulig Maade gaa med til, dem maa vi kræve nedsatte, og det i i overordentlig høj Grad. Og det har ganske sikkert heller ikke været Venstres Mening, da de satte dette Punkt paa deres Program, at de vilde blive staaende ved de Militærudgifter, vi nu have, og langt mindre, at de vilde gaa med til at forhøje dem, hvad Tilfældet har været i den korte Tid, Venstre har været ved Magten. Det